



תת"ע 8871/01/19 - אבו לטייף אמין נגד מדינת ישראל

בית משפט השלום לתעבורה בחיפה

תת"ע 8871-01-19 מדינת ישראל נ' אבו לטייף אמין
תיק חיצוני: 10152762737

בפני כבוד השופטת רונה פרסון
המבקש: אבו לטייף אמין
נגד
המשיבה: מדינת ישראל
בעניין: בקשה לביטול פסק דין.

החלטה

1. בפניי בקשה לביטול פסק דין שניתן בהיעדר המבקש ביום 6.2.19 (להלן: "פסק הדין").

2. במסגרת פסק הדין הורשע המבקש בעבירה של נהיגה בניגוד לתקנה 36(ה) ונגזר עליו קנס בסך 700 ₪.

3. המבקש טען כי הזימון לדיון אשר התקיים בבית המשפט לא הגיע לידי וכי באישור המסירה שנסרק לתיק בית המשפט חסרים פרטים. טען בנוסף כי התאריך הרשום עליו בכתב יד, הוא תאריך של טרם מועד ביצוע העבירה הנטענת ביום 29.5.18. עוד טען כי בבקשה להישפט צוין מען של בא כוחו של המבקש וכי לא נשלח אל בא כוחו זימון לדיון. הפנה לתכתובת בנושא משלוח זימונים ופסיקה. טען כי לא ביצע את העבירה.

4. המשיבה הגישה שתי תגובות, מנוגדות, מטעמה; האחת ביום 23.2.20 והשניה ביום 25.2.20. בתגובה הראשונה התנגד ב"כ המשיבה לבקשה וטען כי אישור המסירה חזר בציון לא נדרש ומכאן שמתקיימת חזקת המסירה וכי מצויים באישור פרטים של הדוור. בתגובה השניה של המשיבה, שניתנה ע"י תובעת אחרת מטעמה של המשיבה, לא צוינה כל התייחסות לתגובה הראשונה והיא ניתנה במנותק ממנה. בתגובה השניה, הסכימה המבקשת, לפני משורת הדין, לבטל את פסק הדין בנימוק שההזמנה לדיון נשלחה טרם מועד ביצוע העבירה, כנטען ע"י המבקש, ואישרה את טענת הסניגור כי הבקשה להישפט נשלחה על ידו. לאחר שעיינתי בשתי התגובות, בהחלטה מיום 1.3.20 איפשרתי למשיבה להתייחס לסתירה שבין שתי תגובותיה, אך תגובה שכזו לא נסרקה לתיק עד מועד כתיבת ההחלטה כאן.

5. לאחר ששקלתי טענות הצדדים החלטתי לקבל הבקשה, לפני משורת הדין, אך זאת בכפוף לתשלום



הוצאות ע"י המבקש.

6. על פי סעיף 130(ח) לחסד"פ בית המשפט רשאי, על פי בקשת הנאשם, לבטל את הכרעת הדין וגזר הדין בהתקיים אחד משני תנאים: סיבה מוצדקת לאי התייצבותו לדיון או גרימת עיוות דין כתוצאה מהותרת פסק הדין על כנו.

7. משלוח ההזמנה באמצעות דואר רשום מקים "חזקת מסירה" כאשר על הנמען מוטל הנטל להוכיח כי לא קיבל את ההודעה מסיבות שאינן תלויות בו (ראו לעניין זה רע"פ 8626/14 סמארה נ' מ"י, 10.2.15 וכן רע"פ 106/15 קריב נ' מ"י, 20.1.15).

מעיון באישור המסירה אשר לא נדרש ע"י המבקש, ואשר נשלח לכתובתו שלו, עולה כי חותמת הדואר נושאת את התאריך יא טבת תשע"ט, כאשר התאריך הלוועזי מוסתר בחלקו וניתן לקרוא ממנו רק את הספרות "12.18". בדיקה מעלה כי התאריך הלוועזי שבחותמת הדואר, בקורלציה עם התאריך העברי הוא 19.12.18 ומכאן שלאחר מועד ביצוע העבירה. מעיון באישור עולה כי אכן בכתב יד רשום תאריך שאינו מתיישב עם הגיונם של התאריכים המודפסים על גבי האישור ביחס למועד העבירה המצוי שם ומועד הדיון ובנסיבות אלה ניתן היה לקבל את טענת המבקש בעניין זה, לפחות בחלקו. עם זאת, עיון בתיק האלקטרוני מעלה כי פסק הדין נשלח למבקש ונתקבל ע"י בן משפחתו של המבקש אשר חתם על קבלתו עוד בחודש מרץ 2019, כ-11 חודשים טרם הגשת הבקשה לביטול פסק הדין. משכך, ומשכך המבקש שלא לעשות דבר ולא הגיש כל בקשה תקופה ארוכה כ"כ מאז הודע לו על גזר הדין, אין לו להלין אלא על עצמו. עוד יצוין כי ההחלטות שצורפו ע"י המבקש, המתייחסות לתיקים אחרים ("הפסיקה" אליה התייחס המבקש) ניתנו באמצעות פתקיות ומבלי שהובא בפניי מלוא החומר הרלבנטי בכל תיק ותיק. מעבר לכך, המבקש אמנם טען שלא ביצע את העבירה המיוחסת לו אך טענותיו נטענו בעלמא ומבלי שהועלתה כל טענת הגנה.

8. עם זאת, בשים לב למכלול הנסיבות, תגובותיה הסותרות של המשיבה ולפנים משורת הדין, כאמור, אני סבורה כי יש מקום ליתן למבקש יומו בבית המשפט על מנת להסיר את החשש מפני עיוות דין אך זאת בכפוף לתשלום הוצאות ע"י המבקש בסך ₪ 400 אשר ישולמו עד ליום 3.5.20.

9. לאחר תשלום הוצאות כאמור, יבוטל פסק הדין ויקבע מועד נוסף להקראה.

10. המזכירות תעביר החלטתי זו לצדדים.

11. לעיוני בהתאם.



ניתנה היום, י"א ניסן תש"פ, 05 אפריל 2020, בהעדר
הצדדים.